

THONIS

A painting of a woman with long, dark, wavy hair. She is wearing a headpiece featuring a cobra (uraeus) with its hood flared. The woman has green eyes and is looking slightly to the right. The background is a warm, golden-yellow color with a silhouette of a city skyline, including a prominent spire, visible behind the woman's head. The overall style is painterly and evocative.

WALTER SLOVO

Walter Slovo

THONIS

| **REPUBLIKA ČECHY A MORAVA**

Počet obyvatel: 5 mil.

Státní zřízení: federativní republika

Hlavní město: Praha

Příslušnost k unii: Euro-Ruská unie

Měna: rubl

1| BENEDIKT

| 23. století |

| Praha, Republika Čechy a Morava |

„Snad to začalo tím, když jsem prostitutce namluvil, že ho mám třicetcentimetrového,“ tato věta kolemjdoucího přivítá Benedikta zpátky mezi bdělými. Leží na kamenném vltavském nábřeží s bolavým týlem a oslnivé slunce jej zdržuje od rozpomenutí se, kde to vlastně je a proč se vlastně válí na pěší zóně. Nábřeží je nějakých šest metrů pod úrovní dvoupruhové silnice s tramvajovou tratí uprostřed. Přesto má pocit, jako by ho ty dopravní prostředky měly rozmačkat tady a teď.

Konečně se po úmorném probrání zvedne, aby na vratkých nohách popošel k lavičce, na které by se rád způsobněji vzpamatoval. Neopil se, to ví s jistotou. Šestatřicetiletý Benedikt se konečně rozpomene, k čemu vlastně došlo, a tato skutečnost jej ohromně vyděsí. Proč ho zdánlivě zdravé tělo muselo zklamat a ponížít jej před zraky tolika lidí, kteří jej bezesporu pokládají za ubohého opilce? Je dospělý, neměl by zažívat bezmoc starce. Dává si pár minut k dobru a poté mátožně zamíří ke kovovým schodům, které jej z nábřeží zavedou k tramvajové zastávce. Potřebuje do nemocnice, a to rychle. Ze všeho nejdříve si

ovšem musí poradit s přecházením přes cestu, jinak tramvaj nestihne. Jenomže má strach přes silnici přejít. Nedovede řádně posoudit, zdalipak jsou černé elektromobily dostatečně daleko, aby jej nesrazily. Sebere všechnu odvahu a s jízlivou dávkou strachu spěšně přechází pravý pruh silnice. Oddechne si úlevou, že jej samočinné aerodynamické jedno až dvousedadlové elektromobily koncernu *AvtoVAZ-Škoda* nepřežely jako pomalou želvu.

Benedikt ke svému cíli dorazí za patnáct minut, a to včetně času stráveného chůzí běloskvoucími chodbami. Ztěžka dosedá na volnou židli. Je mu mizerně. Cítí se jako zbytečná součást tohoto světa. Nejraději by se zavrtal hluboko do země, aby na něj nedosáhly pařáty starostí.

Napjatě očekává, až konečně vyvolají jeho jméno. Se sepjatýma rukama zkoprněle vyčkává na židli v nemocniční chodbě. Kolemjdoucí se neubrání příměru jeho zevnějšku k elegantně oblečenému staroanglickému gentlemanovi z předválečného období dvacátého století. Černé vlasy má neposedné a sčesané na stranu. A opravdu, důstojné rysy, zelenošedé oči a bledé rty jsou památkou na jeho otce, Angličana, který Benedikta a jeho matku opustil záhy po jeho desátých narozeninách. Přestože se o syna nijak nezajímal, tak se občas objevil jako zázrak, který nakrátko překopec běh věcí, aby záhy zmizel

kdovíkam. Naposledy otce viděl ve svých dvanácti letech a ve svých patnácti mu naposledy napsal *myšlenkový mail (MM)* – to mu po matčině úmorném naléhání připomenul, aby se laskavě rozhybal se zasíláním výživného. V dětství nechápal, proč ho k tomu matka nutila, docela se to neslučovalo s jejím mudrováním, že se o všechno dokáže postarat sama a Benedikta nesmí ani napadnout, že by neměl všeho dostatek. Dnes už chápe, že byla naopak v koncích a od synových *MM* si slibovala přírůstek na bankovním účtě, aby tak měli co k jídlu.

Benedikt se zvedá, konečně ho zavolali. Nemocnice Karla IV. stojící u Karlova náměstí je bezesporu moderním zařízením, čistota a modernost vyvolává úžas, který v Benediktovi zmutuje do pocitu, že tohle zařízení je mimo jeho ligu. Necítí se ani tak v nemocnici, jako spíš na benefičním banketu, kde o sebe zakopávají celebrity a boháči a on se tam snaží vetřít bez potřebného sociálního statusu.

Dveře se před ním rozestoupí a Benedikt vstupuje do pobočky *Sberbank*. V Republice Čechy a Morava je se dvěma milióny klientů vůbec největší bankou a v měřítku Euro-Ruské unie je druhou v pořadí. Pobočka se sedmi bankéři dokazuje, že se jedná o vytíženou pobočku. Benedikt se usazuje před vyvoněným bankéřem, kterému není ani pětadvacet let, a Benedikta popuzuje už jen skutečnost, že mnohem mladší člověk bude rozhodčím v jeho žádosti. Vyfintěné finanční ústavy mají tu nehezku moc, že se i přes všechny ty příjemné lidičky z reklamních spotů z *virtuoprojekcí*, dokážou s přehledem povyšovat nad

své klienty v tísní. Alespoň takhle to vnímá Benedikt. Pokud mu *Sberbank* nevyjde vsříc, nesmírně ho rozlítí, že banka tolik investuje do vybavení poboček a pak nenajde peníze, aby pomohla věrným klientům v nouzi. A Benedikt v nouzi rozhodně je, potřebuje si půjčit další peníze, aby měl z čeho platit své léky, které mu kvapem docházejí. Bez léků bude častěji upadat do bezvědomí. A nejen to. Než se tedy Benedikt ukáže v ordinaci svého lékaře, potřebuje úvěr na léky.

„V jaké věci vám mohu být nápomocen?“ zeptá se ho pozitivně naladěný bankéř. Nejspíš mu předchází klient kývl na produkt, k jehož koupi jej přesvědčil. Na svém stole má položený pouze hrnek s geneticky upravenou kávou. Na pobočce nejsou počítače, počítači jsou bankéři. Počítačem je i Benedikt, neboť i on v sobě má čínskou technologii *SuanPchan*¹. Benedikt se se *SuanPchanem* dokonce i narodil, neboť jeho rodiče už technologii v sobě měli. Naproti tomu bankéř *SuanPchan* získal tak, že prošel genovou terapií. Lidé se *SuanPchanem* nepotřebují elektroniku k tomu, aby se s někým domluvili nebo si přečetli elektronickou knihu. Díky *SuanPchanu* prošlo i bankovníctví velkou změnou. Mnohé záležitosti lze vyřídit pouhou myšlenkou. Takže pokud se klient zajímá o nejvýhodnější spořicí účet, tak stačí pečlivě zformulovat dotaz a okamžitě disponuje znalostmi o momentálně nejvýhodnějším spořicí účet, který si může

¹ 1) *SuanPchan* byl původně název pro staré čínské počítadlo představující symbol bohatství. Novodobý význam *SuanPchan* představuje čínskou technologii vzniknuvší ve 22. století ve Velké Číně. Tato technologie změnila svět.

okamžitě založit pouhou myšlenkou a v mžiku si na něj převést peníze. Funguje to i při žádostech o úvěr, ale může se stát, že klientovo přání banka neschválí (či nezamítne) okamžitě, ale vyzve ho, aby navštívil nejbližší pobočku.

A proto je Benedikt v bance. Bankéř se ho optal na důvod návštěvy jen ze slušnosti, už při pohledu na Benedikta mu hlavou proběhl klientův profil, a proto je perfektně obeznámen se situací.

„Mám rozjednanou žádost o úvěr,“ poví Benedikt.

„Ach, ano,“ bankéř pokračuje ve zdvořilé habaďůře. „Centrála si vyžádala několik doplňujících informací, ke kterým se ze zákona nemůžeme dostat, pokud se klient osobně nedostaví. Je mi líto, že vás zdržujeme,“ omlouvá se.

„Vaše centrála se nejspíš dozvěděla, že mám zdravotní obtíže,“ Benediktův výraz je jako písek, který je plný výmolů a rýh, pak jej ovšem vyhladí vánek a po kazech na kráse není vidu. Jenomže uvolněný úsměv mu dlouho nevydrží.

Bankéř hraje rozhořčení. „Mohu vás ujistit, že k něčemu podobnému nemůže dojít. Nemáme přístup k natolik diskrétním informacím našich klientů.“

„Netvrdím, že musíte mít přímo přístup ke zdravotním kartám.“ Benedikt se nechce nechat obalamutit. Je totiž přesvědčený, že za umístěním bankovních poboček do nemocnic stojí snaha o špiclování klientů, přičemž se banky dozvídají, jaká nemocniční oddělení klienti

navštěvují. Benedikt měl tu smůlu, že poslední dobou hojně navštěvoval neurologické oddělení. V době elektronických peněz, kdy v Euro-Ruské unii není v oběhu jediný hmotný rubl či kopějka, je přítomnost kamer na pobočkách neopodstatněná. Benedikt je přesvědčen, že kamery u dveří poboček jsou namířeny na nemocniční chodbu, aby dokázaly rozpoznat klienty a případně vydedukovat, kam se chodí léčit.

„Chápu, že v případě bank je snadné uvěřit konspiracím, ale věřte mi, že banka zohledňuje mnohá kritéria, na jejichž základě je úvěr schválen, anebo zamítnut. V případech, kdy klientova úvěrová angažovanost překročí určitou výši, je vyžadována klientova návštěva na pobočce. To aby mohla být zadána další data potřebná ke schvalovacímu procesu o další úvěr. Centrála vás prosí o jednorázové nahlédnutí do zdravotního registru, aby do schvalovacího procesu mohlo být zadáno vaše zdravotní skóre. V této úrovni registru je zachována diskrétnost, takže se jako banka dozvíme jen koeficient, bez jakékoliv diagnózy. Máme váš souhlas k jednorázovému nahlédnutí do zdravotního registru?“

Benediktova několikátýdenní úzkost překračuje práh agrese, nejraději by třískl do stolu a je škoda, že nemá sílu mýtického titána, jelikož by tuze rád koukal, jak by se deska stolu rozšklebila do prasklin. Bez peněz nedokáže uhradit potřebné medikamenty. Je v nouzi jako ještě nikdy. Pokud mu kdy chyběly peníze, tak šlo o případy, kdy jako

student neměl na zaplacení nájmu nebo potřeboval rozeběhnout své podnikání. Když se mu roky po studiích podařilo neživořit na dluh, dostal kopanec od života, který udělal víchř v jeho účetnictví. Ztracená nemoc! „Jsem dlouholetý klient,“ začíná po promnutí čela.

„Bez vašeho souhlasu nemůžu pokračovat ve schvalovacím procesu,“ utíná ho bankéř.

„Podívejte se,“ Benedikt se nenechává odbýt. Krotí se, aby mu jednu nevrazil.

Bankéř nevrní zrovna blahem z dalšího klienta, co nedokáže pochopit, že proces je proces a požadavek centrály prostě neobejde. „Pochopte, nic s tím nenaděláme. Pokud chcete znát odpověď, zda vám půjčíme peníze, potřebuji váš souhlas.“

„Co kdybych tento rozhovor nasdílel na internet?“ snaží se zachovat klid typický pro staroanglického gentlemana. Nelíbí se mu bankéřovo chování, které shledává povýšeným.

„Což je ve smluvních podmínkách mezi námi, jako bankou, a vámi, jako klientem, zapovězeno pod pohrůžkou sankcí a zhoršení vašeho koeficientu v registru dlužníků, což by ohrozilo vaše šance při schvalovacím procesu u jiného bankovního ústavu.“

Benedikt stojí na eskalátoru, který míří k nástupišti metra. Nedovede si představit, jak dlouho ještě vydrží ty příšerné návaly tísně. Špatná

ekonomická situace se s ním táhne pár měsíců a zhoršuje mu zdraví. Pokud se nedovede dlouhodobě hodit do klidu, hrozí mu markantní změna životní úrovně, přičemž se stane závislý na cizí pomoci. Kterou si ovšem nebude moci dovolit. Souhlas k nahlédnutí do zdravotního registru bankéřovi nedal. Pokud by ho dal a banka by nahlédla do registru, nedostane úvěr ani náhodou. Zbývá jediná možnost. Musí se dostat do Thonisu!

Bělostně čisté nástupiště metra je od kolejišť odděleno bezpečnostními stěnami, které jsou po odbavení vlakových souprav zavřené a promítá se na nich záznam inaugurace českomoravské prezidentky Hany Phanové, jejíž předci přišli ze severního Vietnamu do tehdejší České republiky v devadesátých letech jednadvacátého století. Haně Phanové se podařilo obhájit mandát a začíná její druhé funkční období. Na bezpečnostních stěnách se střídají *virtuoprojekce* s gratulujícími hlavami členských států Euro-Ruské unie. Prezident Ruské federace, Andrej Pavlovič Adamov, má za sebou katedrálu svatého Víta, před níž promlouvá k lidem, kteří se na inauguraci přišli podívat. V době *SuanPchanu* není potřeba mít reportéry v terénu, každý člověk se *SuanPchanem* může zastat funkce reportéra a kamery jenom tím, že je očitým svědkem události a zážitek nasdílí na internet. Co vidí a slyší, to vše může nahrát na internet. Zpravodajské skupiny pak jenom surfují po internetu a vybírají nejzajímavější záběry pro své informační kanály.

Ruský prezident má charismatický projev vyvolávající dojem silného a rozvážného vůdce. „Gratuluji českomoravskému lidu, že se nenechal zmást nečistými praktikami politických oponentů prezidentky Phanové a zvolil si záruku slušnosti, bratrství a stability. Na těchto základech stojí společenství národů – které nesešlo z cesty jako zbytek Evropy a nevzdalo myšlenku integrace – a na sutinách původní myšlenky Evropské unie znovunastolilo důstojnost a solidaritu od Aše po Anadyr. Je důležité, abychom měli na paměti, že nejde o samozřejmost, ale o výsadu, kterou si musíme zasloužit. Poučením nám je minulost. Druhou polovinu jednadvacátého století (nejen) Evropu rozvrátily etnicko-sociální konflikty mající základy v kolabující světové ekonomice, mocenských ambicích některých států a následných válkách o zdroje. Města hořela. Populace ničily biologické útoky. Stanná práva nepomohla zažehnat občanské války. Mezikontinentální spojenectví přestala mít opodstatnění, když se cesty spojenců rozcházely a armády sotva uchránily pořádek ve svých vlastních státech. Zkostnatělý Evropský parlament v Bruselu nebyl dostatečně připravený na dramatické demografické změny způsobené válečnými utečenci a tyto změny explodovaly do dalších fatálních rozbrojů. V těch chvílích Evropský parlament nereagoval podle skutečných potřeb jednotlivých států, a to zapříčinilo devastaci Evropy. V druhé polovině třiadvacátého století existuje na základech Evropské unie hned pět spojeneckých unií: Vatikánský pakt, Euro-Kanadská dohoda, Kalmarská unie, Osmanská

říše, a konečně Euro-Ruská unie. Chaos trval skoro dvě stě let, než na planetě zavládla naděje v důvěru mezi sousedy. Ale jak jsem říkal, nejde o nic samozřejmého, jedná se o výsadu, kterou musí každý z nás ochraňovat. A na nás politicích je, abychom nezapomněli na minulost a poslouchali své spoluobčany. Prezidentka Phanová je tou ctnostnou osobou, která ctí zásady našeho společenství, a takové lidi potřebujeme, abychom opět nespadli do bahna chaosu. Ještě jednou gratuluji prezidentce Haně Phanové a gratuluji Republice Čechy a Morava. Ruský lid je s vámi,“ ukončí svou rozvážnou řeč ruský prezident, který poslední větou připomíná, že právě Rusko před sto lety úspěšně a nákladně intervenovalo ve východní a střední Evropě, díky čemuž se tento region po dosažení loutkových vlád postupně stabilizoval.

Svět tříadvacátého století vznikl na sutinách předluženého světa, ježž nedostatek nerostných surovin uvrhl do divokého předindustriálního období, během něhož armády nedokázaly intervenovat na území daleko za svými hranicemi. Let stíhacího letounu nebo nastartování tanku byly najednou vzácnější. Největší výhodu měly země, které do svých armád zakomponovaly stroje na alternativní pohony. Ale i tyto prvotní výhody převrátily vzhůru nohama vzpoury a štěpení dříve jednotných armád, vždyť samotné USA jsou dnes rozděleny na Spojené státy americké, Konfederaci a Texas podporovaný Latinskoamerickou revolucí.

Dnešní koalice chrání nejvyspělejší drony křižující oblohu. Pohánějí je solární kolektory a dokážou fungovat desítky let, oproti svým

„prehistorickým“ předchůdcům mají vysloveně zakázáno přelétat hranice koalic. Fungují pouze jako dozorcí svého vzdušného prostoru. Případné překročení hranic je trestáno eliminací stroje a politickým popotahováním, případně sankcemi. Politické rošády mezi sousedy mohou vyústit až v masivní vzdušné souboje, které by si i na povrchu vyžádaly lidské oběti. V dnešní době, kdy se dokážou koalice navzájem zničit hrozivě vyzbrojenými drony, není možno intervenovat masivními přesuny pozemních vojsk, ty nejsou v podstatě proveditelné, aniž by do toho nemohli zasáhnout spojenci napadené strany.

Poslední masivní intervencí byla ruská angažovanost ve východní a střední Evropě, které dokázali Rusové za masivního přispění dronů dobýt pomocí obrovského pěšího vojska, jež mimo jiné přemísťovali po železnici za pomoci parních lokomotiv.

Prezidenta Ruské federace vystřídá vlajka Euro-Ruské unie, která je nástupnickou vlajkou EU, jen s tím rozdílem, že uprostřed kruhu hvězd je hvězda odkazující na Rusko.

Jakmile se před Benediktem otevřou dveře ochranné stěny a lidé vyjdou ven, zoufale vyrazí k vagónu soupravy metra. Dav se nedočkavě dere do vagónu, Benedikt se nad nezdvořilým spěchem ušklibne. Cukne sebou, když mu někdo podstrčí papírek do dlaně. Uvnitř vagónu si papírek pozorně prohlédne. Je na něm přístupové heslo. Zvedne hlavu a

v přečpaném vagónu hledá zainteresovanou osobu. Souprava zastavuje na zastávce jménem Thonis. Ještě v první třetině jednadvacátého století se zastávka jmenovala Anděl. Zastávka je pod městskou částí rozkládající se na původní rozloze vypáleného a zaplaveného Smíchova. Většina dveří vagónů zůstává zavřená, otevřou se jen dveře zadního vagónu, který je určen pro obyvatele samosprávného Thonisu. V Praze není výstavnější zastávky metra než té pod Thonisem. Sochy bohyně Hathor s kraví hlavou stojí po celé délce širokého peronu. Hieroglyfy jsou na stěnách v nadživotní velikosti a vyprávějí o thoniském blahobytu a reklamní spoty na *virtuoprojekcích* („hologramech“, které vidí jen lidé se *SuanPchanem*) motivují diváky, aby neváhali a svou pílí dosáhli bydlení v nejprestižnější části Prahy, potažmo celé pětimiliónové Republiky Čechy a Morava. Na žádném jiném pražském nástupišti metra nejsou k nalezení fontány ani palmy, samotné metro působí jako náramná destinace k dovolené.

Reklamní sdělení ze spotů na peronu se automaticky přehrají do myslí cestujících, kteří nemají přístup do Thonisu. „Získání thoniského podmíněného pobytu je závislé na věrnostním programu,“ říká ženský (či mužský hlas) v rodném jazyce posluchače. „Čím více nakupuješ u *celostátních kněžských organizací* tvých oblíbených staroegyptských bohů a čím více svou víru v bohy dáváš najevo před lidmi, tím se ti zvyšuje šance dostat se do slosování o podmíněný pobyt v Thonisu! Podmíněným pobytem to přitom nemusí končit, může se ti pošťětit a

vyhraješ trvalý pobyt, a staneš se tak trvalým občanem Thonisu!“ vábí ženský (či mužský) hlas. Trvalý pobyt je pouze pro určitý okruh obyvatel Thonisu, nejvíce mezi ně patří potomci smíchovského egyptského ghetta. Trvalé občanství může člověk získat i za zásluhy pro Thonis. Každopádně je nutné pamatovat, že při podmíněném pobytu je stále potřeba využívat věrnostního programu a nepřestávat soutěžit a nakupovat, jinak povolení k podmíněnému pobytu propadá.

To všechno už Benedikt ví, nejede tudy poprvé.

Snívá o bydlení v Thonisu. Hnacím motorem mu je vidina kvalitnějšího a mnohem dostupnějšího zdravotnictví, tudíž by se jeho nemoci konečně dostala náležitá péče. S rodinou se snaží zúčastňovat co nejvíce spotřebitelských soutěží, aby jim výhra pobytu neunikla. Zatím nezbývá než ve výhru věřit, nezbývá než nakupovat pořád dokola.

Přepadá ho pocit zmaru, každé projetí stanicí Thonis mu připomíná, že se dosud nepohnul z místa a pořád trčí tam, kde nechce být. Sedá si na uvolněné místo. Na další zastávce vagón prořídne. Naproti sedí nezajímavá dívka, která prstem ukáže k lístku, který Benedikt pořád drží v ruce. Dívka si nenápadně přejede prstem kousek po vnitřním stehně.

Benedikt se snaží odolat, ale hlavu má pohmožděnou existenčními problémy, až odpírání přesune do přihrádky „ztráty, nálezy“ a pozorně si přečte heslo. Po příkazu k propojení nakrátko zavře oči. Teď si o dost

vyzývavější dívka vykasá sukni až k pasu. Kalhotky rozhodně nemá a lesknoucí se výhled vybízí k interakci. Z takovéto dálky by to za normálních okolností nemělo být možné, ale přes všechny ty pachy spolucestujících mu nos dráždí vyzývavá vůně. Benedikt neotálí a už se jí beze stop studu ukazuje. Někteří spolucestující o něj zavadí pohledem, ale dlouho se u něj nezdrží. Jiní zase sedí bez zjevných známek zájmu o okolí, krátí si čas konzumací obsahu, který si vybrali na internetu, jedni jsou například napojeni na sdílené vysílání hokejistů, takže prožívají bezprostřední zážitek ze hry hokeje – vidí očima hokejistů. Benedikt dávno přejel zastávku, na které chtěl vystoupit, ale pohled na dívku pracující na svém rozkroku je pro něj rozumným argumentem, proč mít zpoždění. Nahá dívka nelení a chytá se madla nad ním. Pak už následuje dřina, u které se zapovídá ticho. Na zádech jí vypučí velká růžová ptačí křídla. Benediktův orgasmus *odmění* plivancem do obličeje a pořádnou fackou.

Pak ho jako smyslu zbavená líbá, jenže k Benediktově nevoli přestane, sleze z něj a obkročmo si klekne přes tuláka a vyšpuleným zadkem vyzve Benedikta k pokračování. Benediktovi je při pohledu na tuláka zle, ale nakonec se přemůže a pokračuje. Nepřestává dorážet, dokud dívka nedosáhne orgasmu. Celá rozjívená máchne křídly a obletí ho, aby se snesla za jeho zády a rukou hmátla po penisu. Dívka se mezi nohama změní v muže a vztyčeným údem dlobune Benedikta do zadku. Ten vyjekne a okamžitě se odpojí z virtuální reality – takzvaného

viranosexu. *Viranosex* slouží výhradně k anonymním sexuálním povyražením.

Benedikta po odpojení překvapí muž středních let sedící vedle něho. Na klíně má pražského krysaříka. Muž nepokrytě pozoruje jeho doznívající erekci. Benediktovi je studno, rychle se zvedá s rukama zakrývajícíma poklopec a odchází na druhý konec vagónu. Nezajímavá dívka netají svou nevoli a s Benediktem se rozloučí se vztyčeným prostředníčkem.

Jakmile souprava metra zastaví, Benedikt urychleně vystoupí. Proč se opět nechal zlákat? Občas se stane, že se v metru vyskytnou lidé, co někomu podarují lísteček s heslem, díky kterému se připojí k soukromému *viranosexu* a vše následující se odehraje pouze v rovině soukromí jejich myšlenek, takže celý sexuální výstup ve vagónu nikdo neviděl a nikdy neuvidí. Ale je zřejmé, že vzrušení je znát, i když se nejedná o fyzický akt. Benedikt doufá, že chlápek nenasdílí jeho erekci na internet. Ke strachu o své zdraví se přidává i strach o svou pověst. Přitom si nemá v reálném sexu, na co stěžovat, jenomže občas neodolá pozlátku adrenalinové zábavy. Zvláště v psychicky vypjatých situacích. Prožívat něčí nasdílený sex na internetu je zajímavá zkušenost, ale časem člověku stejně otrne, proto pak hledá větší extrém a tím je *viranosex*, při kterém se ovšem může stát, že spolucestující ze stavu poklopce pochopí, čemu se muž zrovna oddává. Ženám se v jistých situacích holt lépe existuje.

Benedikta znechucuje, že ke vši škodě ještě natrefil na perverzní hovado.

Slunce nemravně pálí.

Kdyby tak s rodinou vyhráli pobyt v Thonisu, **nemusel by se nadále prodávat**, s touto myšlenkou zastavuje před *Knižním ateliérem paní Teje* se starožitným vývěsním štítem. Původně byla novorenezanční třípatrová stavba z roku 1902 vystavěna na základech tovární haly na mlýnské stroje a sloužila jako vinohradská tržnice, v pozdějších letech měla pro Prahu – Vinohrady funkci obchodního domu, později funkci prodejní galerie s nábytkem, výstavní síň, kasína a ještě před sto lety zde sídlilo ústředí vinohradské domobrany. Dnes tu Pražané najdou antikvariát.

Benedikt závidí odmítačům, kteří mohou zapomínat. Pokud jednou potvrdíte účast na jakékoliv sešlosti a máte *SuanPchan*, tak si na termín pokaždé zavčasu vzpomenete. Účast může samozřejmě ještě stornovat, ale za zklamání Teje mu to nestojí. Dveře se před ním rozestoupí, protože ho vyhodnotí jako pozvaného návštěvníka. Uniformovaní pracovníci ostrahy ho pozdraví mírnou úklonou hlavy. Klimatizovaný interiér je inspirován tím, který zde byl v dobách prodejní galerie s designovým nábytkem, to bylo před více než dvěma sty lety. Dnes tu ovšem nejsou výlohy oddělující prodejny. *Knižní ateliér paní Teje* víc

než antikvariát připomíná výstavní síň, zvláště hodnotné svazky jsou uvnitř vitrín, jiné jsou volně k prolisování na podstavcích. Benedikt vyběhne schody z bílého kamene a přelétne očima vzdušný prostor osvětlený přirozeným světlem přicházejícím skrze sklo-ocelovou střešní konstrukci. V kavárně uprostřed haly lidé upíjejí své nápoje, ale sběratelé častěji utvářejí různorodé hloučky u knih. Na banket se dostavila celá řada známých i nevýrazných sběratelů knih, ne všichni přitom vyvolávají dojem potřebné solventnosti. V době *SuanPchanu* jsou papírové knihy nepotřebné, a proto jsou ty starožitné obzvláště ceněné. Knihy vytištěné před dvacátým stoletím mohou mít hodnotu desítek miliónů rublů. Od druhé poloviny jednadvacátého století zažilo původní území České republiky tři vlny pálení knih, ať už šlo o náboženskou či ryze politickou agresi, knihovny hořely a nepohodlná nakladatelství vylétávala do luftu. Dokonce i vyslovený brak z dvacátého století by dnes měl cenu stovek tisíc rublů, pokud by se ovšem dochoval. Kvalita papírů nebyla totiž od dvacátého století kdovíjaká.

Benedikt prochází kolem regálu, ve kterém jsou knihy vystaveny tak, aby šly vidět přední obálky. Pětatřicetiletá japonská Češka hovoří se solidně působícím starším pánem v bílých rukavičkách. Její předci přišli z Japonska v půlce jednadvacátého století, aby zde pracovali pro českou filiálku japonského koncernu. Ženina usměvavá tvář je sebevědomě veselá a spolu s tělem působí mnohem mladším dojmem. Se starším

pánem upíjí vinný střík a pozvolna dojdou k podstavci, pod jehož neprůstředným sklem je první vydání *Drákuly* Brama Stokera. Původně měla novorenezanční budova okna i v přízemí, ale ta jsou z bezpečnostních důvodů zazděná. Krom řady bezpečnostních prvků je *Knižní ateliér paní Teje* pojištěný na dva a tři čtvrtě miliardu rublů. Knižní ateliér doposud nikdo nevykradl, snad i proto, že mezi bezpečnostními prvky je i nanoprach, který dokáže ulpět na nepovolané osobě, čímž vytvoří neviditelný krunýř a zloděje dokonale znehybní.

„Už jsem ani nedoufala.“ O půl hlavy kratší Asiatka jde Benediktovi naproti.

„Ahoj, Teje. Banket se jeví náramně.“ Políbí svou mladistvě vypadající ženu. Kostýmek sice lichotí štíhlému tělu, ale víc by uvítal, kdyby si mohl připomenout, co nosívá pod ním. Teje se zašklebí, když jí svou úvahu pošle jako *MM* (*myšlenkový mail*). Ale s čím se jí už nesvěří, jsou výčitky svědomí. Teje si nezaslouží, aby za jejími zády dělal nemorální ohavnosti, Benedikt požádá číšníka přes *MM* o víno, neboť si naléhavě potřebuje otupit mozek.

Výhoda komunikace pomocí *MM* spočívá v její přirozenosti. Šlechtic nemá šanci vyzpozorovat konverzaci, do které není zapojen. Kdokoliv přijme *MM*, tak se mu v mysli vzkaz přehraje stejně přirozeně, jako když jej napadne myšlenka.

„Kníže, můj manžel Benedikt. Benedikte, kníže Hans Karel XIII. z Lichtenštejna,“ pokyne směrem ke šlechtici.

Muži si podají ruce, Benedikta přitom štkve, že se kníže neobtěžuje sundat bílou rukavičku. Chtě nechtě nezdvořilost překousne. Se svým staroanglickým vystupováním je vyrovnaným diskutérem pro šlechtice, na kterého se společensky usměje a podívá se na *Drákulu*. „Živě si pamatuji, když jsem v této knize listoval. Majorita lidí ani neví, k jakému intimnímu splynutí dochází mezi čtenářem a knihou, když oči prolétávají nad tištěným písmem. Každá kniha jinak váží, za ta staletí načichla jinými vůněmi a zažila různé zacházení, a přesto všechny knihy spojuje kouzlo romantiky mezi dvěma hmotami, masem čtenáře a vláknou papíru knihy.“

„No právě...“ přisvědčí kníže. „Dnešní elektronické knihy nás balamutí, navozují dojem, že čteme ze stránky knihy, leč chybí tomu to, co jste tak pěkně popsal. Elektronické knihy obracíme myšlenkou, myšlenkou rozhodneme, co budeme číst, jenomže elektronická kniha nenahradí knihu podmanivě kyprých tvarů.“

Benedikt příkyvuje. „Na druhou stranu, mají dnešní spisovatelé mnohem větší provize. Když existovala nakladatelství, byli mnohdy vzati na hůl,“ v jeho projevu je znát lehká povýšenost typická pro staroanglického šlechtice.

„Ale koneckonců je tomu příkoří šmytec, vždyť staletí nato máme jako sběratelé možnost ocenit jejich díla, jak si po právu zaslouží. Tři milióny rublů za *Drákulu*,“ usměje se spokojeně kníže.

„Škoda, že Stoker z toho nic neuvidí. Zdá se mi nespravedlivé, že na

začátku jednadvacátého století mohl dostat spisovatel v naší zemi snad osm procent z prodeje knihy. Třicet osm procent přitom inkasovala distribuce. Ať už je čtení e-knih neromantické, tak dává spisovateli možnost si mnohem více vydělat, vždyť je to nakonec jenom on, kdo knize investoval měsíce času, mnohdy řadu let. Přitom než se proslaví, tak svá díla tvoří o svém volnu, po konci pracovních a domácích povinností. Dnes nakladatelství neexistují, nejsou to ona, kdo určují, které knihy spatří světlo světa, ale autoři jdou přímo s kůží na elektronický trh a jsou to právě čtenáři, kteří určují, kdo má talent. Víte, líbí se mi, že si můžu vybrat knihu napsanou v dialektu, ve kterém mluví zlomek světové populace, ale díky automatickému překladu dokážu knihu přečíst v češtině. Dříve existovali překladatelé, víc jim ovšem vynášelo, když překládali technickou dokumentaci než knihy, u kterých museli zanechat kus sebe, protože se nepřekládá slovo od slova, ale je nutné text interpretovat významově.“

„Čeho jste tedy příznivcem?“ optá se ho blahosklonně kníže ztrácející trpělivost s filozofujícím žvanilem.

Teje skrze *MM* sdělí Benediktovi, ať to se spekulacemi nad užitkem dávno mrtvému autorovi nepřehání, knížete přece jen zajímá investiční příležitost.

„Spravedlivější mi přijde dnešní knižní trh, ale dáte mi jistě za pravdu, že nejlépe si text užijete se sklenkou kvalitního alkoholu, musíte sedět v pohodlném křesle a v rukou vám nesmí chybět hmotný

kus historie.“ Pohledem se vrátí zpátky k *Drákulovi*. Jako chlapec knihu hltal v elektronické formě, ale až v dospělosti dostal příležitost si ji přečíst s chirurgickými rukavicemi v místnosti s ochranným klimatem a takříkajíc naživo.

„Čím se vlastně živíte?“ optá se ho kníže Hans Karel XIII. z Lichtenštejna ze slušnosti. Informaci si zjistil už při stisku ruky, ale je zdvořilejší začínat téma otázkou než hrubě dávat znát, že během rozhovoru surfujete po internetu. Cíl své otázky vyhodnotil už před vyřčením jako poklesek vůči pohostinnosti hostitelky, ale nedokáže si odpustit ukázat, kdo má navrch, jeho postavení mu to přece dovoluje – v podstatě ovládá polovinu státu, a to Moravu. Oproti Benediktovi je kníže věhlasným sběratelem starožitností a dle svého neskromného názoru rozumí problematice starožitností lépe, než jí kdy bude rozumět Benedikt. Kníže je povahy vztahovačné a vůbec nejraději má intelektuální převahu, aby také ne, když zaplatil za nejdražší verzi *SuanPchanu*, která je ještě dostupná pro běžné spotřebitele. Každé filozofování, u něhož je přítomen, vyhodnocuje jako zákeřnou hru na kočku a na myš, přičemž mu rozum velí, aby ukázal, že myší rozhodně není on.

„Promiňte, že jsem vpadla uprostřed diskuze,“ vyruší je dvacetiletá Nefertiti. Rodičům oplátí vřelý úsměv a knížeti adresuje jeho nepodbízivou formální verzi. Výškou je podobná Teje, až na to, že oproti matce nemá asijské rysy. Nefertitinu dlouhou černou paruku s

ofinou zdobí čelenka napodobující staroegyptský šperk. Na pravé tváři má pihu. V podpaží drží složený bílý slunečník. Její jméno ve starověké egyptštině znamená *kráska, která přišla*. Pro potvrzení významu není potřeba sáhodlouze polemizovat, zdalipak svým příchodem vzbudila v knížeti zájem. Nefertitina štíhlá postava s prsy velikosti 55F má na staroegyptský outfit nezvykle světlou pokožku, kterou chrání přiléhavé bílé šaty s UV ochranou. Šaty sahají až ke kotníkům a průsvitné rukávy zakrývají světlé paže a lokty. Ruce si venku chrání rukavičkami s UV ochranou. Staroegyptská móda se neobejde bez opálení, proto bledá Nefertiti působí jako křehké zjevení, je nepřehlédnutelná.

Kníže nedává znát, že jej mrzí, že s ní na internetu nenašel žádný pornografický materiál. Docela by se rád dostal na kloub těm velkým ňadrům. Jakkak asi vypadají? Třeba se mu jednou pošťestí. „Právě jsme srovnávali situaci současných a minulých spisovatelů. Jak se k věci stavíte vy?“ Zdá se být více zapálený do konverzace, než tomu bylo při hovoru s Benediktem. „Je spisovatelům lépe teď, anebo měli lepší pozici za doby tištěných knih?“

Nefertiti nepatří mezi nadšené upovídance. Ze všeho nejraději mluvívá se svou rodinou, ale k ostatním lidem je nedůvěřivě odtažitá a nerada s nimi plýtvá slovy. Nefertiti chce knížeti odpovědět stručně, ale prohraje vnitřní boj: loajalita k matce ji nutí neodsekávat významnému zákazníkovi – jak by si tuze přála – a přes vnitřní nepohodlí se nutí nezklamat matku. Všechny krom rodiny chápe jako kulisu, nerada s

lidmi mluvívá, ale jejich existence vytváří místům atmosféru. Nefertiti baží po bydlení v Thonisu, avšak bez lidí ve staroegyptském oblečení by Thonis byl ochuzen o tu správnou atmosféru.

Nadechne se a proti srsti se zhostí role správné dcery. „E-knihu můžu zakoupit ve zlomku myšlenky, uloží se mi v hlavě a mám k ní kdykoliv přístup, čtecí plochu si díky *virtuoprojekci* vytvořím ve vzduchu před sebou, anebo i na krabici od vloček, pokud chci mít pocit, že držím hmotnou knihu. E-knihu si můžu i za úplatu zálohovat na cloudu.“ Bezelstně si narovná ztuhlá záda pohybem rameny dozadu, prsa šťouchnou do vzduchu. „Pro čtenáře jako takového je pro mě e-kniha pohodlná. Jestli dostane spisovatel za svou práci náležitě zapláceno z mých peněz, než jak tomu bylo v minulosti, neřeším, dneska je norma, že za svou práci dostane spravedlivý podíl. Jako člověku, kterému lahodí estetično, mi dělá dobře, když se mohu pohybovat mezi zhmotněnými knihami.“ Očima obsáhne prostor knižního ateliéru s hraným svěžím elánem. Dělat dojem ji vyčerpává. „Snad za to může zvědavost, která mě žene třeba do obrazáren. Papírové knihy jsou krásné a čtení z nich je dobrodružství, zvláště když jsou některá slova vybledlá. Ale bohužel, dneska se masivně na papír netiskne, tak nevím, zda má smysl nad tím hodiny hořekovat. Dnes je vysoce kvalitní papír pouze jedním z mnoha zálohovacích médií, aby si generace po nás v případě dalšího technologického úpadku nemyslely, že jsme žili na stromech.“

Mohlo by se zdát, že mezi sebou hovoří nezvykle strojeně a až přespříliš květnatě. Dávno před érou *SuanPchanu* se lidé vymezovali vůči ostatním způsobem vyjadřování a ti inteligentnější měli vždycky přece jen lepší vyjadřovací schopnosti s bohatší slovní zásobou. Proto nepřekvapí, že pokud mají lidé se *SuanPchanem* možnost působit inteligentněji na své okolí, tak si rádi připlatí za vyjadřovací *znalostní balíček*.

Nefertitin *MM* Benediktovi: *Neměli bychom tu mít dlouhého stání, od dobře informovaného zdroje vím, kde se za dvě hodiny koná spotřebitelská soutěž bohyně Hathor. Je to půl hodiny odsud, takže fůra času, abychom se zbavili aristokratického nadšence do lolitek.*

Benediktův *MM*: *Nabokovově Lolitě bylo dvanáct, tobě už táhne na třicet.*

Dvacetiletá Nefertiti položí ruku na otcovo rameno a ve chvíli, kdy kníže přikývne směrem ke starším dámám, ho zmáčkne, až Benedikt sykne.

Nefertiti letmo pohlédne na Stokerova *Drákulu*, načež vysloví svou čtenářskou touhu. „Škoda, že se nedochoval exemplář Stokerova *Klenotu sedmi hvězd*. Ale naděje mě neopouští, je zřejmé, že sběratelé nezveřejňují celý obsah svých sbírek, takže kdo ví, třeba si *Klenot sedmi hvězd* jednou přečtu.“ Nefertiti snad nikdy neomrzí témata spjatá s knihami. Když už má mluvit s lidmi, je ráda, když je řeč zrovna o knihách nebo o starožitných časopisech vědeckého rázu. Proto ukazuje

k zasklenému podstavci se speciálním vydáním *National Geographic* ze září roku 2008. Když skupinka k podstavci dojde, pustí se do vysvětlování. „Aby se zastavilo stárnutí papírů, je každá z křehkých a zežloutlých stránek zapařovaná do syntetického ochranného obalu. Časopis je nadobro uvězněn v průhledné krychli, aby si i další generace nadšenců mohly v eNGéčku listovat. K obracení stránek přitom slouží malá robotická ručka. Toto zvláštní vydání je věnováno starověkému Egyptu.“ Nad krychlí s časopisem se objeví *virtuoprojekce* s obsahem. „Článek z roku 1923 pojednává o historickém okamžiku, kdy Howard Carter v Tutanchamonově hrobce proboural poslední zapečetěné dveře, za kterými se nakonec nacházel sarkofág. Reportér Maynard Owen Williams patřil mezi první žurnalisty, kteří mohli vyfotit okamžiky archeologického triumfu. Osobně se mi líbí tato fotografie,“ robotická ručka reaguje na Nefertitin *MM* a ohleduplně nalistuje na poslední stránku článku s černobílou fotografií Tutanchamonova sandálu.

„Musím se přiznat, že mámě příliš nepřeji, aby se jí podařilo tento skvost prodat, ráda bych se na něj chodívala koukat i nadále.“ Usměje se zasněně a opět si protáhne ztuhlá záda.

Tejenin *MM* k Nefertiti: *Už si proboha neprotahuj záda, ještě chybělo, aby ses zvedla na špičky jako „holčička“.*

Nefertiti *MM* nasdílí s Benediktem a matce odpoví: *Máš pravdu, když to uděláš před taťuldou, jsem ráda, že neumím číst vaše myšlenky.*

Benedikt s oběma nasdílí třísekundový animovaný skeč, kde dceru

nakopne do nastaveného zadku.

Teje s nimi nasdílí, jak vykopnutou Nefertiti srazí k zemi obří plácačkou na mouchy.

„Touto dobou musí být na lednickém zámku překrásně,“ Teje změní téma.

„Milerád vás provedu po jeho zahradách,“ slibuje kníže. V jeho pěti letech získali Lichtenštejnové zámek Lednice zpátky.

„Velmi byste nás poctil,“ poděkuje vemlouvavě Teje. Nefertiti se donutí k zúčastněnému výrazu oceňujícímu nabídku knížete (kterou by snad v Nefertitině nepřítomnosti ani nenavrhl), raději by přitom postávala na druhé straně haly u podstavce s druhým dílem komiksově série *Transmetropolitan*, jehož podtitul nese název *Život je pes*. Dochoval se jen proto, že každá ze stránek je zalisována do ochranné fólie. Nemůže se vynadívat na kresbu Daricka Robertsona. Baví ji jeho mistrná schopnost ztvárňovat celou řadu hysterických grimas. Darick je skvělý!

Vedle prostoru kavárny začne zpívat dětský sbor moravské lidovky. Jen čtvrtina dětí v krojích je bílé plati.

Nefertiti na půl ucha zaznamená, jak Teje knížeti navrhuje prohlídku budovy. „Věděl jste, že jsem při rekonstrukci nechala pár místností netknutých? Chtěla jsem je zachovat jako upomínku na dobu, kdy zde sídlila vinohradská domobrana. Provedu vás po zbrojnici, samozřejmě s maketami, také vám ukážu kancelář velitele domobrany a výslechovou

místnost.“

Kníže souhlasí. Všichni zatleskají dětskému sboru. „Půjdete s námi?“ otázka se po potlesku kníže Benedikta a Nefertiti, ale víc ho zajímá účast Nefertiti.

„Musíme vás, kníže, zklamat, s otcem máme neodkladné zařizování.“ Nutí se na šlechtice vřeleji usmát, mimickým svalům se ovšem příliš nechce. Aby se jí člověk dostal do přízně, potřebuje čas, nemá v povaze rozhazovat kamarádství na všechny strany, jako když sypete zrní slepicím. Proto se ostatně stává, že ji pokládají za chladnou. Na druhou stranu chodí po ulici sebevědomě a s úsměvem na rtech, a to vlastně proto, že s nikým nemusí tlachat.

Knížeti steče úsměv do opovržení. Za tou změnou nestojí Nefertitino odmítnutí. Na scéně se totiž objevuje osoba, jejíž existence knížete irituje k nepřičetnosti. Teje už drahnou chvíli počítá s tím, že se jí nepovede, aby se ti dva na banketu nepotkali. „Slyšel jsem, že jsi to dotáhl na vrchního písaře. Měl jsi vždycky vyšší cíle než předpoklady,“ provokuje kníže nově přichozího.

Vrchní písař Ptaššepes si i v pokročilém věku zachoval svalnatou postavu. Potomek egyptských imigrantů má krátké vlasy, oční linky, sandále, světle modrou skládanou suknici a halenu bez límečku s plisovanými rukávy. Thonický politik Ptaššepes má oproti knížeti přívětivější entree. Jenže Teje za Ptaššepesovou dobrosrdečností vidí zákeřnost. „Snad si to tu ještě všechno nerozebral,“ popíchně

Ptahšepses knížete. „Paní Teje,“ rozpráhne ruce. „My, drobní sběratelé, sbírající knihy z vášně, nemáme šanci přebít Lichtenštejny požívající nespravedlivé výhody, a to bohatství, co za ně obstarali předci. Těm z nás, co od kolébky měli horší startovní čáru, se snad nikdy nepovede konkurovat tak zavedené rodině.“

„Každý z mých klientů je pro mě stejně důležitý, pane vrchní písáři,“ snaží se uklidnit situaci Teje.

„Jste příliš laskavá,“ konejší ji. „Chápu, že si nemůžete dovolit nepozvat jednoho z nás, nepozvaný by se dětinsky urazil a pokazilo by to obchodní vztah,“ úšklebek adresuje tomu, kdo by měl být případným adeptem na nepozvaného. „Popravdě jsem se dávno musel smířit se skutečností, že existují lidé nárokuje si práva z podstaty svého původu, aniž by se museli ušpinit pořádnou prací.“

Teje nereaguje na *MM* svého manžela a dcery. Vedoucí Tejenina knižního ateliéru stojí bezradně opodál. Pouhý pohled jeho nadřizené stačí, aby pochopil, že nevynaložil dostatečný důvtip, aby se tihle dva kohouti nepotkali.

„Nemůžeš skousnout, že si nakonec vybrala mě,“ řekne na rovinu kníže.

„Kdybys opět nezneužil výdobytků svého postavení, nikdy bys ji nezískal. Postrádal jsi můj šarm.“ Zaškaredí se. „Bez peněz svých předků bys ji nezískal. Zneužil jsi peněz, abych se k ní nedostal. Dnes už na tom jsem lépe, ale neboj se, už po tvé manželce dávno netoužím.“

Kdo by taky chtěl alkoholičku, že? Na banket *Knižního ateliéru pani Teje* se nedostane kdekdo. Kdekdo si ani nedovolí starožitnou knihu. Vidíš, už nejsem kdekdo, vypracoval jsem se, zatímco ty stagnuješ a skrýváš se za fasádou důstojnosti šlechtického rodu. Dnes bys mi dívku neukradl tak snadno. Dneska ji ale už nechci, nemusíš se bát, že ti ji vezmu. Pokud mě nešálí rozum, tak ji radši už ani nepouštíš z Lednice. Život s tebou ji zřejmě inspiroval k té ubohé disciplíně. Říkám si, co víc musí zapíjet, jestli chybu ve výběru manžela, nebo...“ úvahu nestihne rozvést, protože se strhne pro ně tak typická scéna: šťouchání a z dvou třetin neškodné pohlavky.

Vrchní písař měl pravdu, kdyby Teje nepozvala oba, uškodilo by to jejímu obchodu, oba jsou pro ni významní klienti. Plápolal v ní plamínek pochybnosti, zda banket vůbec pořádat, ale jedná se o prestižní záležitost a ona chce, aby její podnikání skvěle šlapalo. Ostraze se podaří od sebe oba odtáhnout, aniž by se poškodil jediný exponát.

Benediktovi je jasné, že s Nefertiti nevyrazí na spotřebitelskou soutěž a zůstanou s Teje, aby jí byli oporou. Nejraději by oběma mužům precizně natloukl, až by z nich zbyly jen plátky naklepaného masa. A přesto budí zdání chladné důstojnosti staroanglického šlechtice, kterou mu nikdo neodpáře a která je jeho přirozenou součástí. Dostane báječný nápad, jímž by mohl vykompenzovat absenci na soutěži. Ujme se vrchního písaře Ptahšepsese a zdvořile mu nabídne koupelnu v Tejenině

pracovně. Cestou se důvěrně nakloní k jeho uchu a jako omluvu mu nabídne prohlídku jednoho ze skladů s dosud nezkatalogizovanými knihami, kde ke své spokojenosti najde svého oblíbeného autora. „Není to vůbec standardní postup a Teje mi asi vytahá uši, ale můžete si být skálopevně jistý, že pokud tato důvěrná informace nevejde ve známost, máte příležitost přednostního výběru.“

Vrchní písař Ptaššesepes si upraví halenu a spokojeně našpulí rty. „Víc by mě potěšilo, kdybych mezi svazky našel i nějakou tu srdcovku pana knížete.“

Benedikt dává drobným úsměškem najevo, že tomu tak skutečně bude. „A ne jednu.“ Snad si thoniský politik bude Benediktova projevu dobré vůle vážit natolik, aby jeho rodině dopomohl k získání podmíněného pobytu.

Výhra podmíněného pobytu v Thonisu je těžko předvídatelným výsledkem účasti ve spotřebitelských soutěžích náboženského nadnárodního korporátu *Vedoucí všech božích úřadů, n. s.*, jehož centrála sídlí v Novém Vasetu. Primárně se ve spotřebitelských soutěžích hraje o kdeco, o dovolenou, wellness, oblečení nebo o lepší zdravotní léčbu.

Občané pětimilionové Republiky Čechy a Morava jsou řazeni do zdravotních skupin podle verze *SuanPchanu*, čím vyšší model

SuanPchanu (to znamená lepší vyhlídky na lépe placené místo a schopnost více přispívat do státního rozpočtu), tím má občan větší roční rozpočet na státem hrazenou zdravotní péči. Pokud ho občan přečerpá, jak se to podařilo Benediktovi, musí hradit překerně drahou péči ze svého, respektive z dluhů.

Anebo může soutěžit, nakoupit například sto kusů karobových tyčinek a doufat, že vyhraje zubní plombu, chirurgický zákrok, anebo se na občana usměje štěstí a vyhraje půlroční úhradu léků kategorie D. Benedikt dvakrát vyhrál měsíční úhradu léků zmírňujících jeho nemoc, ale zbytek platil spíše na dluh než z výsledku svého podnikání. Ve své situaci není posledním mohykánem, rodiny mnohdy nedosáhnou na obludně drahou léčbu a nezbyvá jim než utrácet, kupovat, soutěžit a doufat, že jejich dítě nepostihne osud mrzáka, o kterého by se tím tuplem nedovedly postarat. Ale v Thonisu je situace nesrovnatelně lepší, zdravotnické rozpočty jsou na hlavu mnohem, mnohem vyšší a léčba je tak mnohem, mnohem dostupnější. Prosperující samosprávná městská část Thonis si může dovolit významně dotovat své zdravotnictví. Thonis je svým způsobem státem ve státě, respektive stát v hlavním městě státu.

Ale to není konec libé písně pro Benediktovy uši. V Thonisu je mizivá zločinnost, nikdo si nelízne rizika vyhoštění, v Thonisu nejsou ani kamerové systémy, které jsou jinak ve zbytku Euro-Ruské unie na každém myslitelném kroku. Kamery jsou zdůvodňovány existencí

odmítačů, ale ti nemají v Thonisu co pohledávat.

Benedikt cítí nespravedlnost, potřebuje léky jako nějaký odmítač!
Vždyť mám SuanPchan, opakuje si mlčky dokola, proč bych měl zatraceně brát léky?!

„Rád vás vidím,“ zalže bankéř s přehledem.

Benedikt pokývne hlavou. „Rád bych dokončil rozpracovanou žádost.“

„Dobrá, jen pro pořádek připomenu, že si centrála banky vyžádala jednorázové nahlédnutí do zdravotního registru, aby do schvalovacího procesu mohlo být zadáno vaše zdravotní skóre. V této úrovni registru je zachována diskretnost, takže se jako banka dozvíme jen koeficient, bez jakékoliv diagnózy. Máme váš souhlas k jednorázovému nahlédnutí do zdravotního registru?“

„Ne,“ odpoví ledově klidný Benedikt, čímž bankéře vyvede z míry.

„V tom případě je naše setkání nekonstruktivní.“

„Byl bych rád, kdybyste do procesu zadal...“ zaškaredí se, „...výhru mé rodiny. Vyhráli jsme podmíněný pobyt v Thonisu.“

„Ach tak,“ překvapený bankéř si v mžiku ověří údaj a posléze Benediktovi pográtuluje, neboť mu bylo schváleno navýšení kontokorentu. V případě výhry thoniského pobytu bankovní centrála oželela nutnost nahlédnout do zdravotního registru. I *pouhý* podmíněný pobyt dává vysoký koeficient při žádosti o úvěr. Kdyby banka nahlédla do zdravotního registru, Benediktovi by úvěr neschválila.

Benedikt je po dlouhé době vnitřně veselý. Z kontokorentu si uhradí léky, které mu vystačí do přestěhování se do Thonisu a poté využije tamější zdravotnický systém. Včerejší výhru oslavili s rodinou v karaoke klubu, obě ženy se divily, proč si nedopřeje více než dvě sklenky vína. Zdravotní stav mu ovšem opíjení neodpustí, ale tento důvod jim nehodlá prozradit. Nerad by přišel o Teje. Úspěšná a žádoucí Teje by určitě nechtěla setrvat ve vztahu s nemocným-skoro-kriplem, jak se soukromě sám nazývá. Teoreticky se nemusel zadlužit, Tejenino podnikání se starožitnými knihami neuvěřitelně vynáší, ale nedovedl by se přenést přes finanční závislost na své ženě, proto ta jeho vysoká úvěrová angažovanost. Nedokázal by si vzít její peníze.

Zase v metru, zase lísteček. Šťastný Benedikt odolává. Na zastávce metra Vítězství přestoupí na trasu metra B. Těší ho schopnost odolat pokušení, jenomže ho podarovaný lísteček vzrušil. V minulosti dostal lísteček maximálně dvakrát do měsíce, ale vesměs dokázal odolat. Při vstupu do vagónu se v sobě nedokáže zorientovat, je přece šťastný, proč si tedy komplikovat život? Měl by se raději napojit na sledování informačního kanálu nebo si užít sledování partičky šachů. Než si sedne, zvedne ze sedadla další lísteček s vmlouvavým poselstvím: 19rsf#holcicka#°~♥~^@KU?R. Pečlivě si ho přečte. Při *viranosexu* si klasicky navolí avatara mišence, tedy svůj virtuální vzhled pro sexuální

poklesky. Nezdržuje se výběrem oblečení a nahý se prokleslí davem spolecestujících a vyhledá nažhavenou černošku, se kterou si nevymění ani ahoj.

Benedikt se před hodinou odpojil z *viranosexu* a teď sedí u vychladlé kávy. Netečně pozoruje relaxační tempo návštěvníků parku Mučedníků Osvobozenécké aliance. Závěr jeho úvahy je k němu bezesporu nelichotivý. Je skrz naskrz prase, co nedovede ovládat svá nutkání. Když už se zdálo, že má vyhráno a vyřešil svůj problém s financováním své léčby a konečně pocítil úlevu na hrudi a byl po dlouhé době veselý, udělal další špatnost, po které je v něm pusto jako ve vystříleném zásobníku od samopalů. Není pochyb, černoška byla Nefertiti. Před hodinou si virtuálně užil anonymního sexu se svou dcerou. Naštěstí ho neviděla, stáli mezi nimi lidé, ale po odpojení ji zahlédl, jak se zarudlými tvářemi ztěžka oddechuje. Dovedl ji k orgasmu.

Co v ní uvidí, až se potkají doma? Svou dceru?